

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 7 april 2022 *

”Begäran om förhandsavgörande – Civilrättsligt samarbete – Domstols behörighet och erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område – Förordning (EU) nr 1215/2012 – Tillämpningsområde – Artikel 2 a – Begreppet ’dom’ – Beslut om betalningsskyldighet som meddelats i en annan medlemsstat efter en summarisk och kontradiktorisk prövning av en dom som meddelats i ett tredjeland – Artikel 39 – Verkställbarhet i medlemsstaterna”

I mål C-568/20,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike) genom beslut av den 23 september 2020, som inkom till domstolen den 2 november 2020, i målet

J

mot

H Limited,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen),

sammansatt av avdelningsordföranden K. Jürimäe samt domarna N. Jääskinen, M. Safjan (referent), N. Piçarra och M. Gavalec,

generaladvokat: P. Pikamäe,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- J, genom C. Straberger, Rechtsanwalt,
- H Limited, genom S. Turic, Rechtsanwalt,

* Rättegångsspråk: tyska.

– Tysklands regering, genom J. Möller, M. Hellmann och U. Bartl, samtliga i egenskap av ombud,
– Europeiska kommissionen, genom M. Heller och H. Leupold, båda i egenskap av ombud,
och efter att den 16 december 2021 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,
följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 1, 2 a, 39, 42.1 b, 45, 46 och 53 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 2012, s. 1).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan J och H Limited angående verkställighet i Österrike av ett beslut om betalningsskyldighet som meddelats av High Court of Justice (England & Wales) (Överdomstolen (England & Wales), Förenade kungariket) (nedan kallad High Court) på grundval av två domar som hade meddelats i Jordanien.

Tillämpliga bestämmelser

- 3 I skälen 4, 6, 26 och 34 i förordning nr 1215/2012 anges följande:
  - ”(4) Vissa olikheter i medlemsstaternas bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande av domar hindrar den inre marknaden från att fungera väl. Det är därför nödvändigt att införa bestämmelser som gör reglerna om behörighetskonflikter på privaträttens område mer enhetliga, så att domar som meddelats i en medlemsstat kan erkännas och verkställas enkelt och snabbt.
  - ...
  - (6) För att uppnå målet om fri rörlighet för privaträttsliga domar är det nödvändigt och lämpligt att reglerna om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar fastställs i en unionsrättsakt som är bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna.
  - ...
  - (26) Det ömsesidiga förtroendet mellan de rättsvårdande myndigheterna i [Europeiska] unionen berättigar principen om att domar som har meddelats i en medlemsstat bör erkännas i samtliga medlemsstater utan att det behövs något särskilt förfarande. Målet att minska tidsåtgången och kostnaderna i gränsöverskridande tvister gör det dessutom berättigat att avskaffa kravet på en verkställbarhetsförklaring innan verkställighet kan ske i den anmodade medlemsstaten. Följaktligen bör en dom som har meddelats av domstolarna i en medlemsstat behandlas som om den hade meddelats i den anmodade medlemsstaten.
  - ...

(34) kontinuiteten mellan [konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 299, 1972, s. 32), i dess lydelse enligt på varandra följande konventioner om nya medlemsstaters tillträde till denna konvention (nedan kallad 1968 års Brysselkonvention)], [rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1)], och denna förordning bör säkerställas, och övergångsbestämmelser bör därför införas. Likaså måste kontinuitet råda när det gäller Europeiska unionens domstols tolkning av bestämmelserna i 1968 års Brysselkonvention och de förordningar som ersätter den.”

4 I artikel 1.1 i förordningen föreskrivs följande:

”Denna förordning är tillämplig på privaträttens område, oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om. Den omfattar i synnerhet inte skattefrågor, tullfrågor eller förvaltningsrättsliga frågor eller statens ansvar för handlingar eller underlåtenhet vid utövandet av offentliga maktbefogenheter (*acta jure imperii*).”

5 I artikel 2 i nämnda förordning föreskrivs följande:

”Definitioner till denna förordning:

a) dom: varje avgörande som har meddelats av en domstol i en medlemsstat oavsett dess rubricering, såsom dom, beslut, förordnande om verkställighet, samt domstolstjänstemans beslut i fråga om rättegångskostnader.

I kapitel III avses med dom även beslut om interimistiska åtgärder, inbegripet säkerhetsåtgärder, som beslutas av en domstol som enligt denna förordning är behörig att pröva målet i sak. Begreppet omfattar inte en interimistisk åtgärd, inbegripet säkerhetsåtgärd, som beslutas av en sådan domstol utan svarandens hörande, såvida inte den dom som innehåller åtgärden har delgetts svaranden före verkställigheten.

...

d) ursprungsmedlemsstat: den medlemsstat där domen har meddelats, förlikningen har godkänts eller ingåtts eller den officiella handlingen formellt har upprättats eller registrerats.

e) anmodad medlemsstat: medlemsstat i vilken erkännande av en dom åberopas eller, i vilken verkställighet av en dom, en förlikning eller en officiell handling söks.

f) ursprungsdomstol: den domstol som har meddelat den dom för vilken erkännande åberopas eller för vilken verkställighet söks.”

6 I artikel 39 i samma förordning föreskrivs följande:

”En dom som har meddelats i en medlemsstat och som är verkställbar i den medlemsstaten ska vara verkställbar i andra medlemsstater utan att det krävs någon verkställbarhetsförklaring.”

7 I artikel 42.1 i förordning nr 1215/2012 föreskrivs följande:

”Vid verkställighet i en medlemsstat av en dom som meddelats i en annan medlemsstat ska sökanden till den behöriga verkställande myndigheten lämna in

- a) en kopia av domen som uppfyller de villkor som är nödvändiga för att fastställa dess äkthet, och
- b) det intyg som utfärdats enligt artikel 53 vilket intygar att domen är verkställbar och åtföljs av ett utdrag av domen och, om så är befogat, relevant information om ersättningsberättigande kostnader för förfarandet och beräkning av ränta.”
- 8 I artikel 45.1 i denna förordning föreskrivs följande:
- ”Vid ansökan från en berörd part ska erkännande av en dom vägras om
- a) ett sådant erkännande uppenbart strider mot grunderna för rättsordningen (ordre public) i den anmodade medlemsstaten,
- ...”
- 9 I artikel 46 i nämnda förordning föreskrivs följande:
- ”På ansökan av den person mot vilken verkställighet begärs ska verkställighet av en dom vägras om någon av de grunder som avses i artikel 45 föreligger.”
- 10 I artikel 52 i samma förordning föreskrivs följande:
- ”En dom som har meddelats i en medlemsstat får aldrig omprövas i sak i den anmodade medlemsstaten.”
- 11 Artikel 53 i förordning nr 1215/2012 har följande lydelse:
- ”Domstolen i ursprungsmedlemsstaten ska på begäran av en berörd part utfärda ett intyg på det formulär som bifogas i bilaga I.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 12 Genom ett beslut av den 20 mars 2019 förpliktades J, som är en fysisk person bosatt i Österrike, av High Court att till banken H Limited betala beloppet 10 392 463 amerikanska dollar (USD) (cirka 9 200 000 euro) jämte ränta och rättegångskostnader, för att verkställa två domar som hade meddelats av jordanska domstolar den 3 maj och den 20 maj 2013 (nedan kallade de jordanska domarna). High Court utfärdade dessutom det intyg som avses i artikel 53 i förordning nr 1215/2012.
- 13 H Limited ansökte om verkställighet av detta beslut i domkretsen Bezirksgericht Freistadt (Distriktsdomstolen i Freistadt, Österrike) med stöd av förordning nr 1215/2012 och ingav bland annat det intyg som avses i artikel 53 i förordningen.
- 14 Genom beslut av den 12 april 2019 tillät Bezirksgericht Freistadt (Distriktsdomstolen i Freistadt), med stöd av High Courts beslut av den 20 mars 2019 och med tillämpning av förordning nr 1215/2012, verkställighet av sistnämnda beslut för att driva in en fordran på 9 249 915,62 euro jämte ränta och rättegångskostnader. Nämnda domstol påpekade bland annat att förfarandet vid High Court uppfyllde den kontradiktoriska principen.

- 15 J:s överklagande av detta beslut av den 12 april 2019 avslogs genom beslut av Landesgericht Linz (Regionala domstolen i Linz, Österrike) den 22 juni 2020. Efter att ha konstaterat att High Courts beslut av den 20 mars 2019 utgjorde en dom, i den mening som avses i artikel 2 a i förordning 1215/2012, framhöll appellationsdomstolen att det intyg som avses i artikel 53 i denna förordning, vilket hade ingetts av H Limited, inte gav upphov till några tvivel med avseende på något av de skäl för att vägra erkännande som anges i artikel 45 i förordningen.
- 16 J överklagade till Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen, Österrike), som är den hänskjutande domstolen i förevarande mål.
- 17 Sistnämnda domstol anser att principen om förbud mot dubbel verkställbarhetsförklaring även gäller för beslut om föreläggande som meddelats av en domstol i en medlemsstat på grundval av en talan som syftar till att verkställa en utländsk dom, eftersom det rättsliga förhållande som ligger till grund för den skuld som fastställts genom lagakraftvunnen dom inte är föremål för någon prövning i sak. Det beslut som är i fråga i målet vid den nationella domstolen omfattas således inte av begreppet ”dom” i den mening som avses i artikel 2 a i förordning nr 1215/2012.
- 18 I ett sådant fall är en domstolsprövning av de allmänna villkoren för verkställighet med tillämpning av denna förordning inte utesluten. Den hänskjutande domstolen anser följaktligen att den verkställande medlemsstaten kan kontrollera uppgifterna i det intyg som avses i artikel 53 i förordning nr 1215/2012, vilket innebär att gäldenären kan göra gällande att villkoren för verkställighet inte är uppfyllda, exempelvis på grund av att det inte föreligger någon dom i den mening som avses i artikel 2 a i förordningen eller eftersom nämnda förordning inte är tillämplig.
- 19 Den hänskjutande domstolen har emellertid påpekat att en korrekt tillämpning av unionsrätten inte är så uppenbar att det inte finns utrymme för något rimligt tvivel.
- 20 Mot denna bakgrund beslutade Oberster Gerichtshof (Högsta domstolen) att vilandeförklara målet och att ställa följande frågor till domstolen:
  - ”1) Ska bestämmelserna i [förordning nr 1215/2012], särskilt artiklarna 2 a och 39 däri, tolkas så, att det föreligger en verkställbar dom även i ett fall då det i en medlemsstat har genomförts en summarisk prövning i ett kontradiktoriskt förfarande, som dock endast gällde rättskraften av en dom i ett tredjeland i vilken gäldenären förpliktats att betala den i ett tredjelandsförfarande fastställda skulden till den där vinnande parten såsom en i domstol fastställd skuld, när föremålet för förfarandet i medlemsstaten har begränsats till en prövning av huruvida anspråk på betalning av den skuld som fastställts i en tredjelandsdöm kvarstår gentemot gäldenären?
  - 2) Om den första frågan besvaras nekande:

Ska bestämmelserna i förordning [nr 1215/2012], särskilt artiklarna 1, 2 a, 39, 45, 46 och 52 däri, tolkas så, att verkställighet ska vägras oavsett av om någon av de grunder som anges i artikel 45 [i samma förordning] föreligger eller ej, när den dom som är föremål för prövning inte utgör en dom i den mening som avses i artikel 2 a eller artikel 39 [i nämnda förordning] eller om det yrkande som ligger till grund för domen i ursprungsmedlemsstaten inte omfattas av tillämpningsområdet för [samma förordning]?
  - 3) Om den första frågan besvaras nekande och den andra frågan besvaras jakande:

Ska bestämmelserna i förordning (EU) nr 1215/2012, särskilt artiklarna 1, 2 a, 39, 42.1 b, 46 och 53 däri, tolkas så att domstolen i den anmodade medlemsstaten, i ett förfarande som rör en ansökan om att vägra verkställighet, redan på grundval av ursprungsdomstolens uppgifter i det intyg som avses i artikel 53 [i denna förordning] måste utgå från att det föreligger en dom som omfattas av förordningens tillämpningsområde och är verkställbar?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

- 21 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 2 a och artikel 39 i förordning nr 1215/2012 ska tolkas så, att ett beslut om betalningsskyldighet som meddelats av en domstol i en medlemsstat på grundval av lagakraftvunna domar som meddelats i ett tredjeland utgör en dom och är verkställbart i de andra medlemsstaterna.
- 22 Domstolen erinrar inledningsvis om att eftersom förordning nr 1215/2012, enligt skäl 34 i densamma, upphäver och ersätter förordning nr 44/2001, som i sin tur ersatte 1968 års Brysselkonvention, är den tolkning som domstolen gjort av bestämmelserna i de sistnämnda rättsakterna även tillämplig på förordning nr 1215/2012 när dessa bestämmelser kan beskrivas som ”motsvarande” (dom av den 10 mars 2022, BMA Nederland, C-498/20, EU:C:2022:173, punkt 27 och där angiven rättspraxis).
- 23 Så är fallet med artikel 25 och artikel 27.1 i denna konvention samt artikel 32 och artikel 34.1 i förordning nr 44/2001, å ena sidan, och artikel 2 a och artikel 45.1 a i förordning nr 1215/2012, å andra sidan.
- 24 Såsom domstolen har påpekat med avseende på artikel 32 i förordning nr 44/2001, som är den bestämmelse som motsvarar artikel 2 a i förordning nr 1215/2012, omfattar begreppet ”dom” varje avgörande som har meddelats av en domstol i en medlemsstat, utan att det görs någon skillnad utifrån den aktuella domens innehåll (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 november 2012, Gothaer Allgemeine Versicherung m.fl., C-456/11, EU:C:2012:719, punkt 23).
- 25 Detta innebär att detta begrepp även omfattar ett beslut om betalningsskyldighet som meddelats av en domstol i en medlemsstat på grundval av lagakraftvunna domar som meddelats i tredjeland.
- 26 Enligt domstolens praxis räcker det nämligen, för att domar ska omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 1215/2012, att det rör sig om rättsliga avgöranden som, innan erkännande och verkställighet begärs i en annan medlemsstat än ursprungsmedlemsstaten, i ursprungsmedlemsstaten har varit eller hade kunnat vara föremål för ett kontradiktoriskt förfarande under olika former (se, analogt, dom av den 2 april 2009, Gambazzi, C-394/07, EU:C:2009:219, punkt 23 och där angiven rättspraxis).
- 27 För denna extensiva och självständiga tolkning talar det system som inrättats genom förordning nr 1215/2012 samt de mål som eftersträvas med förordningen (se, analogt, dom av den 15 november 2012, Gothaer Allgemeine Versicherung m.fl., C-456/11, EU:C:2012:719, punkterna 26 och 28).

- 28 Vad för det första gäller de mål som eftersträvas med förordning nr 1215/2012, anges i skäl 6 i förordningen målet fri rörlighet för privaträttsliga domar. Det framgår dessutom av skälen 4 och 26 i förordningen att den syftar till att förenkla formaliteterna, så att domar från de medlemsstater som är bundna av denna förordning kan erkännas och verkställas enkelt och snabbt. Såsom Europeiska kommissionen har påpekat skulle en annan tolkning av artikel 2 a i nämnda förordning innebära att begreppet ”dom” måste kopplas samman med beslutets innehåll, vilket skulle strida mot detta mål.
- 29 Vad för det andra gäller det system som inrättas genom förordning nr 1215/2012 understryks i skäl 26 vikten av principen om ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaternas domstolar när det gäller verkställighet av domstolsavgöranden, vilket förutsätter att begreppet ”dom” inte tolkas restriktivt.
- 30 Detta ömsesidiga förtroende skulle undergrävas om en domstol i en medlemsstat kunde förneka att ett beslut om betalningsskyldighet, som en domstol i en annan medlemsstat har meddelat på grundval av lagakraftvunna domar som meddelats i tredjeland, utgör en ”dom”.
- 31 Slutligen skulle en restriktiv tolkning av begreppet ”dom”, i den mening som avses i artikel 2 a i förordning nr 1215/2012, skapa en kategori av domstolsrättsakter som inte återfinns i den uttömmande uppräkningsen av undantag i artikel 45 i förordningen, som inte kunde betecknas som ”domar” och som domstolar i andra medlemsstater således inte skulle behöva erkänna. Förekomsten av en sådan kategori av rättsakter skulle strida mot det system som inrättats i artiklarna 39, 45 och 46 i förordningen, enligt vilket domstolsavgöranden ska verkställas fullt ut och vilket utesluter att domstolar i den medlemsstat där domen görs gällande omprövar behörigheten hos domstolar i ursprungsmedlemsstaten (se, analogt, dom av den 15 november 2012, Gothaer Allgemeine Versicherung m.fl., C-456/11, EU:C:2012:719, punkt 31).
- 32 I förevarande fall framgår det av beslutet om hänskjutande att High Courts beslut i målet vid den nationella domstolen har varit föremål för åtminstone ett summariskt kontradiktoriskt förfarande i ursprungsmedlemsstaten, vilket innebär att det utgör en dom, i den mening som avses i artikel 2 a i förordning nr 1215/2012. Eftersom denna dom har förklarats verkställbar i den medlemsstaten är den följaktligen, enligt artikel 39 i förordningen, verkställbar i de andra medlemsstaterna.
- 33 Denna slutsats påverkas inte av den omständigheten att nämnda beslut i sak har meddelats för att verkställa domar som har meddelats i ett tredjeland och som i sig inte är verkställbara i medlemsstaterna.
- 34 På grund av begränsningen av tillämpningsområdet för förordning nr 1215/2012 till frågor om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar som meddelas av medlemsstaternas domstolar och i avsaknad av andra unionsbestämmelser som reglerar dessa frågor för avgöranden som meddelats av domstolar i tredjeland, står det nämligen samma medlemsstater i princip fritt att fastställa de villkor och förfaranden som gör det möjligt för de nationella domstolarna att pröva tvister som anhängiggjorts vid dem. Av detta följer att vissa typer av rättsliga förfaranden och rättsliga avgöranden i en medlemsstat inte nödvändigtvis har någon motsvarighet i de andra medlemsstaterna.

- 35 Vad särskilt gäller frågan vilka verkningar domar som meddelats av domstolar i tredjeland kan ha i medlemsstaterna, får avsaknaden av harmonisering på unionsnivå till följd att domstolarna i en medlemsstat har rätt att, i enlighet med tillämplig nationell rätt, meddela verkställbara beslut på grundval av dessa domar, även om beaktandet av samma domar i andra medlemsstater fortfarande kräver en verkställbarhetsförklaring.
- 36 I motsats till vad den hänskjutande domstolen anser innebär domen av den 20 januari 1994, *Owens Bank* (C-129/92, EU:C:1994:13) – av vilken det analogt kan utläsas att artiklarna 29–31 i förordning nr 1215/2012 inte är tillämpliga på förfaranden som syftar till att förklara domar på privaträttens område, vilka har meddelats i ett tredjeland, verkställbara – inte att ett avgörande som har meddelats på grundval av en dom som meddelats i tredjeland, i enlighet med en medlemsstats behörighets- och förfaranderegler, inte kan omfattas av förordningens tillämpningsområde.
- 37 För det första, och i likhet med vad som gäller för alla andra nationella domstolsavgöranden, är kvalificeringen av en sådan rättsakt som det beslut som är i fråga i det nationella målet som dom, i den mening som avses i artikel 2 a i förordning nr 1215/2012, på intet sätt beroende av huruvida det förfarande som ligger till grund för dess antagande i sig omfattas av förordningens tillämpningsområde, eftersom förordningen inte har som mål att göra medlemsstaternas processuella regler mer enhetliga (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 september 2021, *Topfilosia Sofia m.fl.*, C-208/20 och C-256/20, EU:C:2021:719, punkt 36 och där angiven rättspraxis).
- 38 För det andra har det, under alla omständigheter, i domen av den 20 januari 1994, *Owens Bank* (C-129/92, EU:C:1994:13, punkterna 14 och 18), gjorts en klar åtskillnad mellan det förhållandet att 1968 års Brysselkonvention inte är tillämplig på mål om erkännande eller verkställighet av domar på privaträttens område vilka har meddelats i ett tredjeland och att konventionen är tillämplig på varje avgörande som har meddelats av en domstol i en konventionsstat, oavsett dess rubricering.
- 39 Det ska således konstateras att ingen bestämmelse i förordning nr 1215/2012 och inget av de mål som eftersträvas med denna förordning utgör hinder för att ett beslut om betalningsskyldighet som meddelats av en domstol i en medlemsstat på grundval av lagakraftvunna domar som meddelats i ett tredjeland omfattas av förordningens tillämpningsområde.
- 40 Det följer emellertid av det system som inrättats genom artiklarna 39, 45 och 46 i förordning nr 1215/2012 att den omständigheten att ett sådant beslut anses utgöra en dom, i den mening som avses i artikel 2 a i denna förordning, inte fråntar gäldenären rätten att motsätta sig verkställigheten av detta beslut med åberopande av ett skäl för att vägra verkställighet i enlighet med nämnda artikel 45.
- 41 Enligt artikel 45.1 a i förordning nr 1215/2012, jämförd med artikel 46 i samma förordning, ska, på begäran av en berörd part, erkännande av en dom vägras om ett sådant erkännande uppenbart strider mot grunderna för rättsordningen (*ordre public*) i den medlemsstat där domen görs gällande.
- 42 Det ska emellertid understrykas att även om det i princip står medlemsstaterna fritt att, i enlighet med sina nationella värderingar, bestämma vilka krav som grunderna för deras rättsordning ställer, omfattas gränserna för detta begrepp av tolkningen av nämnda förordning. Även om det

inte är domstolens uppgift att definiera vad som utgör grunderna för rättsordningen (ordre public) i en medlemsstat, ankommer det således på domstolen att kontrollera gränserna inom vilka en domstol i en medlemsstat kan tillämpa detta begrepp för att inte erkänna en dom från en annan medlemsstat (se, analogt, dom av den 28 mars 2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, punkterna 22 och 23, och dom av den 16 juli 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, punkt 42 och där angiven rättspraxis).

- 43 Eftersom en omprövning i sak av den utländska domen inte är tillåten, föreskrivs dessutom, i artikel 52 i förordning nr 1215/2012, ett förbud för domstolen i den stat där domen görs gällande att vägra erkänna eller verkställa denna dom av det enda skälet att den rättsregel som har tillämpats av domstolen i ursprungsstaten skiljer sig från den bestämmelse som skulle ha tillämpats av domstolen i den stat där domen görs gällande, om målet hade anhängiggjorts där. Inte heller får domstolen i den stat där domen görs gällande kontrollera om domstolen i ursprungsstaten har gjort en riktig rättslig bedömning och en riktig bedömning av de faktiska omständigheterna (se, analogt, dom av den 28 mars 2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, punkt 36, samt dom av den 16 juli 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, punkt 43 och där angiven rättspraxis).
- 44 För att iaktta förbudet mot en omprövning i sak av en dom som meddelats i en annan medlemsstat är det således endast möjligt att återropa bestämmelsen om grunderna för rättsordningen (ordre public) i artikel 45.1 a i förordning nr 1215/2012 i det fall då erkännandet av den dom som har meddelats i den medlemsstaten skulle utgöra ett uppenbart åsidosättande av en rättsregel som anses vara av grundläggande betydelse i rättsordningen i den stat där domen görs gällande eller av en rättighet som erkänns som grundläggande i denna rättsordning (se, analogt, dom av den 28 mars 2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, punkt 37, samt dom av den 16 juli 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, punkt 44 och där angiven rättspraxis).
- 45 Ett sådant åsidosättande kan bland annat bestå i att svaranden inte har haft möjlighet att försvara sig vid ursprungsdomstolen och i ursprungsmedlemsstaten bestrida den dom vars verkställighet begärs (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 april 2009, Gambazzi, C-394/07, EU:C:2009:219, punkterna 27, 37, 45 och 46).
- 46 Om J vid den domstol där domen görs gällande lyckas visa att det har varit omöjligt för honom att i ursprungsmedlemsstaten bestrida de yrkanden som låg till grund för de jordanska domar som utgjorde föremål för det beslut som är i fråga i det nationella målet, skulle den domstolen således kunna vägra att verkställa beslutet på grund av att det är uppenbart oförenligt med grunderna för den nationella rättsordningen. Det ankommer uteslutande på den hänskjutande domstolen att bedöma denna fråga.
- 47 Mot bakgrund av ovanstående ska den första frågan besvaras enligt följande. Artikel 2 a och artikel 39 i förordning nr 1215/2012 ska tolkas så, att ett beslut om betalningsskyldighet som meddelats av en domstol i en medlemsstat på grundval av lagakraftvunna domar som meddelats i ett tredjeland utgör en dom och är verkställbart i de andra medlemsstaterna, om det har meddelats efter ett kontradiktoriskt förfarande i ursprungsmedlemsstaten och har förklarats verkställbart i denna medlemsstat. Den omständigheten att ett sådant beslut anses utgöra en dom fråntar emellertid inte gäldenären rätten att motsätta sig verkställigheten av detta beslut, i enlighet med artikel 46 i denna förordning, med återopande av ett skäl för att vägra verkställighet i förordningens artikel 45.

Den andra och den tredje frågan

- 48 Med hänsyn till svaret på den första frågan saknas det anledning att besvara den andra och den tredje frågan.

Rättegångskostnader

- 49 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

Artikel 2 a och artikel 39 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område ska tolkas så, att ett beslut om betalningsskyldighet som meddelats av en domstol i en medlemsstat på grundval av lagakraftvunna domar som meddelats i ett tredjeland utgör en dom och är verkställbart i de andra medlemsstaterna, om det har meddelats efter ett kontradiktoriskt förfarande i ursprungsmedlemsstaten och har förklarats verkställbart i denna medlemsstat. Den omständigheten att ett sådant beslut anses utgöra en dom frångår emellertid inte gäldenären rätten att motsätta sig verkställigheten av detta beslut, i enlighet med artikel 46 i denna förordning, med åberopande av ett skäl för att vägra verkställighet i förordningens artikel 45.

Underskrifter